

bych sám odepjal pásek a seřezal ji. Nesměl jsem. Steinové jsem napsal další prášky. Plynul čas. Krátila mi ho ona svými vzlyky. Halka pak definitivně prchla k němu. Steinová se zhroutila. Zbýval tu syn.

Vdova ke mně chodila neustále. Snažil jsem se jí vysvětlit, aby se věnovala synovi. Jenomže ona jako stroj opakovala: „Chci svou dceru, mám ji ráda.“ Těžko jsem vysvětloval. Ta tragédie se rozrůstala jako rakovina do obludných rozměrů. Já předepisoval kvanta utišujících prostředků na nevléčitelný žal. Halka bydlela kousek od vdovy. Nezeptala se, jak se jí daří. Prosby matčiny nevyslechla.

Steinová vůbec neporozuměla tomu, že někdy nemůžeme získat vše, co bychom si přáli. Každý si musí uvědomit svou cenu a za její hranice nejít. Ona to nedokázala. Nesmířila se s ničím. Její syn působil dojmem tichého svědka tohoto vnitřního pekla. Bez něj by asi nežila.

Nakonec Halka vzala matku na milost po dlouhých čtyřech letech. Potřebovala ji. Čekala dítě. V tom okamžiku staré křivdy upadly v zapomnění, i její syn. Jenomže vdova se raději vyhýbala mé ordinaci. Uvítal jsem to.

Cítil jsem pouze jakousi tesknotu v srdci, neboť ... Lhal bych. S vdovou Steinovou mě nepojilo pouhé příjmení. Býval jsem v oněch bouřlivých časech jejím synem.

Sněženka

Stojí tu opřená o zeď s vlasy jak sněženka. Jen ten zelený list chybí. Rty si namalovala do srdíčka. V krátký sukni asi na někoho čekala. Mrholilo. Přitiskla se víc k šedivý stěně. Popocházel jsem nervózně s kytkou, která uvadala. Ztrácela postupně svou krásu. I Sněženka chřadla zimou. Já, ukázkový hlupák, stepoval na ulici. Danka nešla. Uklidňoval jsem se, že jí třeba ujela tramvaj. Uběhla hodina a nic. Moknul jsem tu já trouba zamilovanej. Svírala mě představa možná slibného konce večera. Ona nepřicházela. Potvora. Sněženka sledovala auta projíždějící kolem. Tvářila se zkroušeně. Já rovněž, protože Danka nikde a to jsem schválně zavřel bránu do skříně. Od mámy jsem vyžebal dvě stovky. Celej jsem se oholil (úplně samozřejmě ne), umyl, vzal si čisté ponožky i slipy. Dvakrát jsem přežehlil rolák, až jsem z něj omylem udělal prkno, které mě řeže do krku. Neměl jsem ho možná škrobit. Ve škole kvůli nepozornosti jsem schytnul čtverec. Na učení jsem se nesoustředil. Všechny knížky o dospívání (včetně „Děvčátko na slovíčko“, za jehož půjčení jsem musel pozvat svou spolužačku šeredu na disko) jsem pečlivě prostudoval. Když jsem se konečně po tom utrpení ničících pocitů dobabral k této schůzce, Danka micinka se na mě vykašlala. Kluci by mi poradili, abych si dal ledovou sprchu nebo se dřel froté ručníkem. Těm se to radí. Balí kočky na potkání. Jenže já nejsem žádné Adonis (zápolím s tou pitomou vyrážkou). Naši mi nedovolí dívat se na filmy nepřístupné (přitom za rok a půl slavím osmnáctiny).

Tvrdu tu dobré dvě hodiny. Sněženka se ze svého stanoviště nevzdálila. Město se ubírá ke spánku. Domů se mi vůbec nechce. Zjutra musím kámošům lhát. Fantazii

přímo překypuji. Něco si vymyslím. Jenže se cejtím bídne. Pálí mě tělo. V krku se mi utvořil knedlík. Prohrál jsem bez útěchy a slitování. Rodičům se svěřit nelze. Vynadali by mi. Pod bundu se mi dere vlezlý mráz. Teď jsem se mohl válet pěkně v teple u stupidního seriálu s maminkou a tatínkem. Sněženka drkotá zuby. Já to balím. Mrknu na ni. Všimla si mě. Usmála se. Odcházím s ní ruku v ruce. Danka mě zradila a noc nekončí. Olízla se. Mohla by bejt mojí mámou, ale na tom nezáleží, nebo jo?

Lvice Sára

Seděl jsem v kině. Po mé pravici jsem měl svou novomanželku Sáru. Držela se mě za ruku a nespouštěla z plátna oči. V napínavé chvíli se schoulila pravačkou si zakrývající tvář. Já se nudil. Šel jsem na tento film díky známým, kteří onemocněli, a proto nám přenechali lístky. Nicméně mě velmi silně upoutala postava kočičí ženy „catwoman“. Začal jsem přemýšlet o Sáře, jež mi ji trochu připomínala. Když se na mě podívala svými smaragdově zelenýma očima, nemohl jsem jednoduše odolat, proto jsem se s ní vlastně oženil.

Málokdy jsem ji před svatbou potkával ve dne. Většinou plula nepovšimnuta ulicí zahalena ve vlněném šálu a v dlouhých lněných šatech. Neviděl jsem jí do obličeje. Jako by jej úmyslně skrývala. Večer se naopak stávala na plesech hvězdou číslo jedna. Poznal jsem ji jako neobvykle šarmantní a skvělou tanečnici. Před sňatkem jsem jí musel slíbit, že se jí nebudu vyptávat, co přes den dělá. Nerozuměl jsem dost dobře jejímu přání, ale souhlasil jsem. Zdravý rozum mi zaslepila láska. Po svatbě jsem, každé ráno brzo odcházel do práce a vracel se pozdě večer. Netelefonoval jsem jí, protože jsem býval hodně časově i pracovním vyčerpán.

Sára si oblíbila jedny černé kožené šaty a v nich vařila mléko nebo maso, což mi po měsíci lezlo na nervy, v nich i šila a navštěvovala zábavní podniky. Aby netahala jedny a ty samé, koupil jsem jí druhé. Mohla se zbláznit štěstím. Strašně mě rozčilovalo, že když jsem přinesl třeba tři litry mléka, do druhého dne z lednice zmizely.

Hlavou mi probíhaly myšlenky a souvislosti. Utíkali jsme na tramvaj. Otočil jsem se na ni se slovy: „Sáro, jak se ti to líbilo?“ Mlčela. Nemluvila se mnou dva dny. Asi se naštvála, ale proč? Za týden mi oznámila skvělou novinu. Čeká syna. Radostí jsem upustil talíř. Domů jsem od té doby pospíchal, neboť jsem se o ni bál. Jednou jsem se zdržel. Sára ležela v křesle. Jedí bledá zešedlá pleť ve mně budila panickou hrůzu. Jindy zářivé oči lemovaly tmavé kruhy. Ruce volně splývaly podél opěradla k zemi. Zachroptěla: „Potřebuju mlíko.“ Letěl jsem šíleným tempem do obchodu. Popadl jsem první škatuli, která mi přišla do cesty, a běžel zpět za svou milovanou. Když mne spatřila, viditelně ožila a vytrhla mi krabici, roztrhla obal a hltala spásnou tekutinu, jež jí stékala po tváři jako krev.